

POSTANOWIENIE

Dnia 5 lipca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Halina Kiriło

w sprawie z odwołania P. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w R. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Chorzowie z udziałem zainteresowanych: J. G. i M. S. o ustalenie płatnika składek i podstawę wymiaru składek, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 5 lipca 2023 r., skargi kasacyjnej odwołującej się Spółki od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 22 kwietnia 2021 r., sygn. akt III AUa 1821/18,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w Katowicach na rzecz adwokata J. Ż. kwotę 3.600 (trzy tysiące sześćset) złotych, powiększoną o stawkę podatku od towarów i usług, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej w postępowaniu kasacyjnym.**

(JK)

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Katowicach wyrokiem z 22 kwietnia 2021 r. oddalił apelację odwołującego się P. Spółki z o.o. w R. od wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach z 4 kwietnia 2018 r., oddalającego odwołania płatnika składek od decyzji Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Chorzowie z 19, 20 i 31 marca 2015 r., w których organ rentowy stwierdził, że S.M., M.B., M.S. i J.G., jako pracownicy P.

Sp. z o.o., podlegają obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu w okresie od 1 stycznia 2013 r. do 31 października 2013 r. i ustalił podstawy wymiaru składek na ich obowiązkowe ubezpieczenia społeczne, bowiem uznał, że nie doszło do przekazania pracowników w trybie art. 23¹ k.p. do K. Sp. z o.o.

Płatnik składek wywiódł skargę kasacyjną od powyższego wyroku, zaskarżając go w części, w jakiej Sąd Apelacyjny rozstrzygnął wobec zainteresowanych: JG i MS. W podstawach skargi podniósł zarzut naruszenia prawa materialnego: 1) art. 23¹ § 1 k.p., przez jego błędną wykładnię polegającą na uznaniu, że przejęcie pracowników, zadań oraz kompetencji, a także zgłoszenie pracowników do ubezpieczenia społecznego, kierowanie ich na badania lekarskie i zawarcie na ich rzecz umów ubezpieczenia pracowniczego, jak również nieodpłatne udostępnienie agencji zatrudnienia K. całej hali produkcyjnej wraz z zapleczem magazynowym i ich pełnym wyposażeniem w maszyny, urządzenia, sprzęt i narzędzia nie stanowi o przejęciu zakładu pracy, podczas gdy prawidłowa interpretacja powinna prowadzić do wniosków przeciwnych; 2) art. 46 ust. 1 w związku z art. 4 pkt 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, przez błędne zastosowanie w sytuacji, gdy odwołujący się nie może zostać uznanym za płatnika składek na obowiązkowe ubezpieczenia społeczne zainteresowanych pracowników, bowiem nie był ich pracodawcą; 3) art. 58 § 1 k.c., przez jego błędne zastosowanie i uznanie, że porozumienia z 31 grudnia 2012 r. są nieważne jako zmierzające do obejścia prawa.

W oparciu o przedstawione zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w Katowicach wraz z rozstrzygnięciem o kosztach postępowania kasacyjnego. Jednocześnie wniósł o przyznanie na rzecz pełnomocnika z urzędu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej odwołującemu się w postępowaniu kasacyjnym.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący podniósł, że jest ona oczywiście uzasadniona, albowiem błędne jest ustalenie Sądu, jakoby nie doszło do przejścia zakładu pracy lub jego części na innego pracodawcę, co w konsekwencji spowodowało wadliwe przyjęcie, że płatnikiem składek na

obowiązkowe ubezpieczenia społeczne dla MS i JG w okresie od 1 stycznia 2013 r. do 31 października 2013 r. jest odwołujący się.

W uzasadnieniu podniesiono, że Sąd dopuścił się błędnej wykładni przepisu art. 23¹ § 1 k.p. polegającej na uznaniu, iż przejęcie pracowników, zadań i kompetencji, a także nieruchomości wraz z kompletnym wyposażeniem miejsca pracy nie stanowi przejścia zakładu pracy w trybie tego przepisu, podczas gdy odwołujący się nie sprawował nad zainteresowanymi pracownikami żadnych bieżących czynności ani faktycznego nadzoru, a pracownicy ci nie wykonywali pracy na rzecz i pod kierownictwem skarżącego. Podkreślenia wymaga, że to K. sp. z o.o. kierowała pracowników na badania lekarskie oraz zawarła na rzecz pracowników umowy ubezpieczenia pracowniczego. Natomiast dotychczasowe umowy zawarte przez P. sp. z o.o. zostały rozwiązane. Odwołujący się w żaden sposób nie uczestniczył w wykonywaniu przez jego dotychczasowych pracowników pracy, w jego posiadaniu nie pozostawał również majątek, w tym narzędzia, nieruchomości czy też inne środki trwałe. W ocenie skarżącego, Sąd dokonał błędnej wykładni przepisu art. 23¹ § 1 k.p. polegającej na uznaniu, że w sytuacji, gdy K. sp. z o.o. odpowiadała za wypłatę pracownikom wynagrodzeń, nadzorowała czas pracy, kierowała ich na badania lekarskie, zawarła na ich rzecz umowy ubezpieczenia pracowniczego, a także jej pracownicy wykorzystywali do pracy dotychczasowe mienie odwołującego się, nie doszło do przejęcia zakładu pracy i w konsekwencji uznaniu, iż płatnikiem składek na obowiązkowe ubezpieczenia społeczne dla zainteresowanych jest P. sp. z o.o.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Sąd Najwyższy wielokrotnie wyjaśniał, że jako sąd kasacyjny nie jest sądem powszechnym zwykłej, trzeciej instancji, a skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości

stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Strona wnosząca skargę kasacyjną, zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c. określającym wymogi formalne tego środka prawnego, powinna sformułować w niej wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania wraz ze stosownym uzasadnieniem. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien zaś wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie winno zawierać argumenty prawne świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Formułując wniosek oparty na przesłance przedsądu, jaką jest oczywista zasadność skargi kasacyjnej, należy w jego motywach zawrzeć wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się owa oczywistość i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia (postanowienia Sądu Najwyższego: z 6 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035; z 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289; z 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205; z 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z 5 września 2008 r., I CZ 64/08, LEX nr 512050). O ile dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego: z 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274; z 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616; z 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107; z 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364; z 21 maja 2008 r.,

I UK 11/08, LEX nr 491538 i z 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). W judykaturze podkreśla się, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego: z 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230; z 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743; z 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133).

Sąd Najwyższy stwierdza, że skarżący nie wykazał istnienia powołanej przesłanki przedsądu.

Co do *meritum*, wokół którego osadzone są twierdzenia o oczywistej zasadności skargi sprowadzające się do zarzutu błędnej wykładni przepisu art. 23¹ § 1 k.p. polegającej na uznaniu, że nie doszło do przejścia zakładu pracy na nowego pracodawcę, a w konsekwencji uznaniu, iż płatnikiem składek na obowiązkowe ubezpieczenia społeczne za zainteresowanych jest P sp. z o.o., należy zauważyć, że kwestia ta była już przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego w wyroku z dnia 2 lutego 2022 r., I USKP 73/21, (LEX nr 3398946), w którym podkreślono, że do transferu zakładu pracy na podstawie art. 23¹ § 1 k.p. nie jest wystarczające przejęcie samych pracowników (bez substratu majątkowego), jeśli majątek przedsiębiorstwa ma istotne znaczenie dla prowadzonych przez to przedsiębiorstwo usług lub zadań oraz że działalność skarżącej spółki (produkcja systemów do sterowania systemami przemysłowymi) wskazuje, iż decydujące nie było "przejęcie" samych pracowników zajmujących się tą produkcją, lecz konieczne było przejęcie także substratu majątkowego w postaci maszyn, urządzeń, pomieszczeń, założeń technologiczno-organizacyjnych.

Sąd Najwyższy w powołanym wyroku wyjaśni, że mimo, iż w Kodeksie pracy nie zawarto wprost definicji transferu, to niewątpliwie zmieszczona w nim regulacja dotycząca przejścia zakładu pracy na innego pracodawcę jest wzorowana na dyrektywie Rady 2001/23/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do ochrony praw

pracowniczych w przypadku przejęcia przedsiębiorstw, zakładów lub części przedsiębiorstw lub zakładów (Dz.U.UE.L z dnia 22 marca 2001 r.), stąd dorobek Trybunału Sprawiedliwości w tym zakresie jest wykorzystywany przy wykładni wskazanego wyżej przepisu. Analiza orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości została przeprowadzona w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z 14 maja 2012 r., II PK 228/11 (LEX nr 1216949). Wynika z niej, że według Trybunału badanie, czy takie zdarzenie prawne (transfer zakładu pracy) miało miejsce, wymaga uwzględnienia wielu elementów (materialnych i niematerialnych), przy czym przynajmniej równocześnie kilka z tych elementów (a nie tylko jeden) powinno być przeniesionych do innego podmiotu, aby mówić o transferze.

Obecnie kształtuje się linia orzecznictwa, według której różne są przesłanki uznania, że dochodzi (doszło) do transferu zakładu pracy (jego części) w rozumieniu dyrektywy, a waga tych przesłanek dla rozstrzygnięcia każdego indywidualnego przypadku zależy od charakteru działalności prowadzonej przez pracodawcę, tj. metod produkcji lub eksploatacji, które wykorzystywane są w danym przedsiębiorstwie lub zakładzie (wyrok TSUE z 11 marca 1997 r. w sprawie C-13/95, *Ayşe Suzen v. Zehnacker Gebäudereinigung GmbH Krankenhausservice*, ECR 1997/3/1-01259, pkt 18 uzasadnienia; wyrok TS UE z 10 grudnia 1998 r. w sprawach połączonych C- 173/96 i C-247/96, *Francisca Sanchez Hidalgo i inni v. Asociación de Servicios Aser i Sociedad Cooperativa Minerva i Horst Ziemann v. Ziemann Sicherheit GmbH i Horst Bohn Sicherheitsdienst*, ECR 1998/12/1-08237, pkt 31 uzasadnienia).

Można uznać za ukształtowany pogląd, że przejęcie samych zadań nie jest wystarczające dla zastosowania dyrektywy w sytuacji, gdy działalność przedsiębiorstwa opiera się w znaczącej mierze na substracie materialnym, który nie został przejęty. W takim przypadku dla zastosowania ochrony wynikającej z dyrektywy 2001/23/WE konieczne jest bowiem przejęcie znaczącej części majątku. Pogląd o konieczności przejęcia nie tylko zadań, lecz także istotnych składników majątkowych służących ich wykonaniu w razie zmiany wykonawcy usługi, został ugruntowany w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej dotyczącym art. 1 obecnie obowiązującej dyrektywy 2001/23/WE. Był jednak także prezentowany w orzeczeniach wydanych na podstawie poprzedniej dyrektywy

77/187/EWG o tym samym tytule. Należy w tym zakresie powołać wyrok TSUE z 25 stycznia 2001 r. w sprawie C-172/99, Oy Liikenne Ab v. Pekka Liskojarvi i Pentti Juntunen (ECR 2001/1/I-00745), w którym przyjęto, że dyrektywa 77/187/EWG może mieć zastosowanie w przypadku przejęcia obsługi lokalnych przewozów autobusowych na podstawie przetargu, ale nie stosuje się jej, jeżeli nowy przewoźnik nie przejął znaczących składników majątkowych od poprzednika. Podobnie w wyroku TSUE z 20 listopada 2003 r. w sprawie C-340/01, Carlito Abler i inni v. Sodexho MM Catering Gesellschaft mbH (ECR 2003/11 B/1-14023), w którym Trybunał stwierdził, że art. 1 dyrektywy 77/187/EWG ma zastosowanie, gdy szpital zleca przygotowanie posiłków nowemu wykonawcy, jeżeli używa on istotnych składników majątkowych swojego poprzednika. Ta linia orzecznictwa została podtrzymana w wyroku TSUE z 15 grudnia 2005 r. w połączonych sprawach C-232/04 i C-233/04, Nurten Guney-Górres, Gul Demir v. Securicor Aviation (Germany) Ltd i Kötter Aviation Security GmbH & Co. KG (ECR 2005/12B/I-11237). Inaczej sprawa się przedstawia, gdy przedsiębiorstwo wykorzystuje w zasadniczym zakresie fachową załogę (czynnik ludzki), a majątek przedsiębiorstwa ma marginalne znaczenie dla prowadzonych przez to przedsiębiorstwo usług lub zadań (tak jest również w przypadku urzędów jako placówek zatrudnienia). Ważne w takim przypadku dla zastosowania dyrektywy 2001/23/WE staje się ustalenie co do zachowania tożsamości przedsiębiorstwa oraz co do tego, czy doszło do przejęcia przez pracodawcę przejmującego zadania również większości wykonujących dotychczas te zadania pracowników, co należy rozumieć w ten sposób, że należy ustalić, czy konieczne było przejęcie wraz z przejmowanymi zadaniami także pracowników, którzy dotychczas te zadania wykonywali, ponieważ u przejmującego zadania pracodawcy nie było dotąd fachowej załogi, która mogłaby podjąć się wykonywania tych zadań. Jeżeli przejmowane są wyłącznie zadania i kompetencje, które mogą wykonać pracownicy dotychczas zatrudnieni u pracodawcy przejmującego zadania, a jednocześnie nie dochodzi do przejęcia substratu materialnego (choćby części majątku) i nie jest konieczne zatrudnienie nowych pracowników (w tym nie jest konieczne przejęcie pracowników, którzy dotychczas wykonywali przejęte zadania

u dotychczasowego pracodawcy, bo nowy pracodawca dysponuje odpowiednimi kadrami), to nie dochodzi do transferu w rozumieniu dyrektywy.

W podobnym kierunku, jak wyżej zaprezentowany, zmierza najnowsze orzecznictwo Sądu Najwyższego. W wyroku z 18 września 2008 r., II PK 18/08 (OSNP 2010 nr 3-4, poz. 40) oraz w wyroku z 4 lutego 2010 r., III PK 49/09 (LEX nr 578145; w obu tych sprawach doszło do zmiany wykonawcy usługi sprzątnia bez przejęcia majątku wykorzystywanego przez poprzednika) Sąd Najwyższy przyjął, że art. 23¹ k.p. ma zastosowanie w razie zmiany przez przedsiębiorcę wykonawcy usługi, jeżeli nowy wykonawca przejmuje także istotne składniki mienia związane z wykonywaniem usługi przez jego poprzednika, a nie wyłącznie same zadania (por. także wyroki Sądu Najwyższego: z 4 lutego 2010 r., LEX 602053; z 29 marca 2012 r., I PK 150/11, LEX nr 1167736; z 11 kwietnia 2012 r., I PK 155/11, LEX nr 1168894; z 17 maja 2012 r., I PK 179/11, LEX 1219491). Jeśli natomiast chodzi o przejęcie zadań opartych na szczególnych kwalifikacjach załogi, art. 23¹ k.p. ma zastosowanie w razie przejęcia przez jedną jednostkę organizacyjną administracji publicznej zadań wykonywanych dotychczas przez inną jednostkę organizacyjną administracji publicznej, jeżeli nowy pracodawca przejmuje nie tylko zadania, ale także część (większość) załogi poprzednika zaangażowanej w wykonywanie tych zadań (tak Sąd Najwyższy w wyrokach: z 14 maja 2012 r., II PK 228/11, LEX nr 1216849 i z 23 maja 2012 r., I PK 200/11, LEX nr 1221013).

Z uwagi na przedstawione wyżej poglądy dotyczące wykładni art. 23¹ § 1 k.p. oczywiste jest także, że stronami transferu mogą być jedynie dwa podmioty - pracodawca przejmowany i pracodawca przejmujący, między którymi dochodzi do przejęcia zadań, składników majątkowych i pracowników. Tymczasem z poczynionych w sprawie ustaleń wynikało, że nie doszło do przekazania spółce outsourcingowej substancji majątkowej służącej realizacji zadań.

W realiach mniejszego sporu wykazane zostało, że w okresie od 1 stycznia 2013 r. do 31 października 2013 r. zainteresowani wykonywali taką samą pracę co wcześniej, w tym samym miejscu, na tych samych warunkach i stanowiskach, przy użyciu środków, które były własnością odwołującej się P. Sp. z o.o. i na mocy umowy z 2007 r. zostały wynajęte spółce W., a następnie na podstawie umowy o świadczenie usług z 2 stycznia 2013 r. udostępnione bezpłatnie do używania K. Sp.

z o.o. W ocenie Sądu, takie jednak udostępnienie sprzętu, pomieszczeń socjalnych, o jakim mowa w powyższej umowie, nie stanowi o przejęciu składników majątkowych. W przypadku zakładu pracy (przedsiębiorstwa) zajmującego się produkcją konstrukcji metalowych i ich części przy użyciu maszyn, decydujące o tożsamości jednostki gospodarczej nie było „przejęcie” samych pracowników zajmujących się tą produkcją (do przejścia zadań, czyli produkcji w celu realizacji zawieranych umów, nie doszło) lecz substrat majątkowy w postaci maszyn, urządzeń, pomieszczeń, założeń technologiczno-organizacyjnych. Przejęcie przez spółki K. i „S” samych pracowników, bez przejęcia zadań (produkcji) i substancji majątkowej (pomieszczeń, maszyn, urządzeń, technologii), musi być w tych okolicznościach, co do zasady, ocenione jako „pozorny outsourcing pracowniczy”, odpowiadający istocie outsourcingu płacowo-kadrowego.

Jednocześnie w spornym okresie zainteresowani pracownicy MS i JG wykonywali pracę na rzecz i pod kierownictwem pracodawcy - spółki P. W spółce P. pracowali w warunkach - opisanego wyżej - pracowniczego podporządkowania, otrzymując polecenia związane z pracą za pośrednictwem przełożonych zatrudnionych w tym celu przez wymienioną spółkę. Pracownicy wykonywali swoje zadania za pomocą majątku będącego w dyspozycji P. Sp. z o.o. Co więcej, zachowano dotychczasowe struktury i organizację. W takich okolicznościach należy jednoznacznie stwierdzić, że mimo wystąpienia formalnych działań mających uwiarygadniać przejście pracowników, nie doszło do przejścia pracowników do nowego pracodawcy. O tym, czy dochodzi do spełnienia przesłanek zawartych w art. 23¹ § 1 k.p., nie decydują bowiem umowy i porozumienia zawarte między apelującą i spółkami outsourcingowymi, ale okoliczności faktyczne identyfikujące normatywne pojęcie przejścia zakładu pracy. Porozumienia z dnia 31 grudnia 2012 r., jako zmierzające do obejścia prawa, były zatem nieważne (art. 58 § 1 k.c.). W tym zakresie Sąd Apelacyjny podzielił pogląd Sądu Okręgowego o braku podstaw do zastosowania art. 23¹ § 1 k.p. odnośnie do dokonanych przekazania pracowników, wobec braku przejścia zakładu pracy lub jego części na innego pracodawcę. Zainteresowani byli pracownikami P. Sp. z o.o. w rozumieniu art. 8 ust. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. To zaś implikowało konieczność

odprowadzenia przez pracodawcę składek na ubezpieczenia społecznego za swoich pracowników.

Zaskarżone rozstrzygnięcie wpisuje się w linię orzeczniczą Sądu Najwyższego zaprezentowaną w cytowanym orzeczeniu z 2 lutego 2022 r., I USKP 73/21 (LEX nr 3398946) i w wyroku z 23 czerwca 2022 r., I USKP 115/21 (LEX nr 3455683), stąd twierdzenie o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej jawi się jako bezpodstawne.

Kierując się przedstawionymi motywami, Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, że skarżąca nie wykazała potrzeby poddania skargi kasacyjnej merytorycznemu rozpoznaniu. Dlatego też z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, orzekając o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skarżącej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym na podstawie § 16 ust. 4 pkt 2 w związku z § 8 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (jednolity tekst: Dz.U. z 2019 r., poz. 18 ze zm.).

[as]

T.L.